

Roverský sraz Exodus 2. – 4. 10. 2015

Je to zvláštní pocit. Sedím navlečený do uniformy důstojníka československé lidové armády v zatuchlé sklepní místnosti, z plakátu nade mnou zírá Lenin a budík na stole hlasitě tiká. Hlavně aby nepřišel někdo ze sousedů. V ruce držím mobil. Jsou čtyři hodiny, čas začít.

„Nazdar, Pavle, máš tam lidi ze svého týmu?“ říkám do telefonu. Ne. Teprve na třetí pokus se Pavlův tým shromáždí u rybníčku za školou Stupkova a poslouchá instrukce. Medvěd coby převaděč Igor Karlovič na ně čeká na nedalekém hřišti. V okolních keřích se skrývá jednotka tajné policie ve složení Brácha, Upír, Méd'a – všichni náležitě namaskovaní, s obušky, pistolemi a přiměřeně dobovými oděvy. Z oken okolních paneláků si je prohlíží zachmuření důchodci.

Odložím telefon a čekám. Za chvíli uslyším kroky a hlasy. Výborně, zatčení proběhlo bez problémů. Brácha mi do dveří strčí prvního člověka, Méd'a se posadí k psacímu stroji a s ukrutně přísným výrazem do něj datluje. „Říká vám něco jméno Igor Karlovič?“ pronesu tak výhruzně a temně, jak jen v uniformě a bílých teniskách dokážu. Vyslýcháný Vaša ze Sedmičky se tváří zmateně, možná to hraje, ale nejspíš je opravdu zmatený. Nakonec ho Brácha odvede.

„Bud' mnohem tvrdší,“ nabádá Méd'a Bráchu a snaží se v něm probudit dřímajícího sadistu. Podaří se to. Odskáče si to Pavel a všichni, co jdou na výslech po něm. První tým je propuštěn, sice koktali jakési nesmysly, že jedou za Lúcinou babičkou, ale není čas se v tom moc šfárat. Před domem je odchytí převaděč Medvěd a odváží autem pryč z Olomouce.

Na třídě Míru u Šmouly ve sklepě probíhá paralelní akce. Celkem čtyři čtyřčlenné týmy roverů a rangers z našeho střediska musí projít v Olomouci výslechem StB a následně být odvezeny autem do Arnoltic, kde začne jejich cesta přes vesnice a pastviny severní Moravy až do Velké Štáhle. Tam se všichni setkáme a během víkendu tu budeme bydlet.

Převaděčem druhého týmu jsem já. Převléknu se, uniformu vnutím Upírovi a pak na lavičce před domem poslouchám, jak se ze sklepního okénka ozývají rány. Brácha se zjevně dostal do ráže a někdo tam dole dostává kapky, nejspíš Tadeáš. Najednou se ze sklepa vynoří dva policisté, zcela reální a do naší hry nepatřící. Jdou ke mně. A kruci. „Ehm... dobrý den,“ zahajují komunikaci, „to je jenom taková skautská hra...“ Vypadají pobaveně. Zrovna skončil výslech Veverky, když vrazili do Bráchy v baloňáku s obuškem v ruce. Sklep plný rudých hvězd, srpů a kladiv je nerozhodil. A tři lidi zamčené v zadní místnosti našťestí nenašli. Odjíždí. Zpětně se dozvídám, že jedna naše paní sousedka vyschízovala a zavolala na nás policii, že kolem chodí divní lidi „s klackem a provázek“. Co tím myslela, těžko říct.

Vezu svůj tým do Arnoltic. Je hezky, ale pomalu se začíná stmívat a vzduch chladne. V noci bude pořádná zima. V apokalyptické scénérii opuštěného JZD je vedu směrem k ukryté bedně. Huh, tam na zemi leží dva opuštěné batohy...? „Stát!“ řvou Jenda s Arthurem, v rukách vzduchovky. Napětí. Rozhovor. Přestřelka. Tři mrtví – já a oba pohraničníci. Veverčín tým zvažuje, zda mrtvolám nevzít zbraně (jiní se o to pokoušeli, ale Jenda s Arthurem nahodili taktiku „posmrtná ztuhlost“ a vzduchovky si i po smrti ubránili), ale nakonec se na Veverčín rozkaz prostě vydává podle instrukcí na další cestu. Fajn, chytrá holka.

Sedám do auta a jedu dál. U Rýžoviště vidím jeden tým, jak schází k rybníčku, kde se nachází Medvědovo stanoviště s nafukovacím člunem. Před necelým týdnem jsem si zkoušel, jestli je jízda na vratkém člunu reálná – už tehdy byla dost zima, ale dneska je fakt kosa, vůbec jim to nezávidím. Na kopci nad Albrechticemi už čeká Vrtulka, týmy u ní budou zapalovat oheň. To si ale ještě hodně dlouho počká, první tým k ní dorazí nejdřív za dvě hodiny.

Ve Velké Štáhli seženu klíče od ubytování a čekám. Všechny týmy jsou kdesi v terénu, organizátoři taky, padla tma a pořád se ochlazuje. Dneska bude určitě mrznout. Uplyne hodina, pak druhá. Organizátoři jsou kompletní, Vrtulka s Medvědem mrznou na stanovištích, tým nedorazil zatím ani jeden. S Jendou a Upírem chodíme hlídkovat na křižovatku, ale nikde nikdo. Když se ze tmy nakonec po mnoha hodinách přece jenom první tým vynoří, úplně zapomeneme, že jsme chtěli hrát pohraničníky, a samou radostí jim div nepadneme kolem krku. Volá Pavel, prý jsou kdesi u kostela v Břidličné. Tak to máte kus cesty, pomyslím si a říkám jim, že jsou průběžně první až druzí...

Všichni se sejdem až chvíli před půlnocí. Kdo se akce zúčastnil za Ostnovce? Štístko, Tadeáš, Pavel, Jenda, Snake, Upír, Medvěd, Lipo, já a Brácha. Noc se blíží a zima s ní, rozdělíme si chatky a jdeme spát.

Ráno je nádherně. Slunce, modré nebe. S Upírem improvizujeme rozcvičku. Po snídani sedáme do aut a vyrážíme směrem na Karlovu Studánku, odkud chceme vyrazit na výpravu do hor. V mém autě jede ostnovecké tvrdé jádro a s ním Bon Jovi. Snažíme se ve vesnicích pobuřovat hlasitou hudbou, vidláci i turisté nás okázale ignorují.

Naše trasa vede nahoru na Lyru a z ní přes Sedlovou boudu na Žárový vrch. Hrajeme dračí doupe, je teplo, fouká jen trochu, hory jsou plné turistů. Jeden z posledních hezkých dní. Jenda stárne: místo druhé půlky dračáku dává přednost laškování, tedy Buřtě. Na Žárovém vrchu pokládám týmům tipovací otázky: Kolik je na světě ladičů pian? Kolik žije v Česku Karlů? Přemýšlíme, kudy dál. Brácha chvíli mlží a nakonec navrhne trasu „na random“ (čti „na random“), tedy doprava dolů ze stezky a pořád rovně, rápělí nerápělí, trní netrní. Některé méně otrlé oddíly skuhrají a teskní, ale je jim to celkem k ničemu.

Zpátky ve Velké Štáhli se po krátkém odpočinku pouštíme do detektivního případu: v jednom egyptském hotelu beze stopy zmizel známý vědec. Hráči vyslýchají hotelové hosty. Tesil hraje obchodníka s egyptskými artefakty, Snake maniaka posedlého pouštními štíry, Vrtulka jeho ženu, Brácha milenku zavražděného, Upír malé děvčátko Růženku. Výsledných teorií je celá řada; Kačka dokonce tvrdí, že vrahem nebyl člověk, ale průjem.

Před večerí se ještě přesouváme do rýmařovského akvacentra na hodinku dovádění. Dva bazény, vířivka, sauna, pára, to všechno jenom pro nás. Medvěd se Snakem na sebe lící studenou vodu z kýblu, Tesil nevytáhne paty z vířivky, Kuba ze Sedmičky zkouší salta do vody. Nevím tedy, kolikrát se to Kubovi povedlo. Při jednom pokusu se každopádně úplně netrefil do vody, praštil se hlavou o okraj bazénu a rozsekl si hlavu. Trocha pozdvižení a krve, voláme záchranku a nakonec ho Tesil se Snakem sami odváží autem do Šternberka. Všechno v pořádku, takže žádnou paniku.

My ostatní se vracíme do Velké Štáhle, Ostnovci ve tmě u silnice nabuzeni motivačním songem těží dřevo na oheň. Všichni usedáme kolem ohniště, grilujeme klobásy a kusy masa a večer příjemně plyne. Kolem půlnoci se někteří odeberou ke spánku, někteří se

po skupinkách toulají po okolí. Zbylí u ohniště se zkouší smát na povel, vytvořit šum oceánu nebo jedoucího vlaku a poslouchají horor o cínové rakvi, který jsem těsně před koncem přerušil, aby posluchači nezjistili, že je to plytká historka o ničem.

Dalšího rána začneme skotačivou rozcvičkou od Veverky, v níž dojde ke konfliktu s místní starousedlicí, která sice není majitelkou pozemku, ale nesnese šťastné lidi na něm. Dorazí Méd'a a dopoledne strávíme pod jejím vedením v hlavní místnosti povídáním o oddílových radách a plánováním akcí. Pak už nezbývá než poklidit, předat klíče od chatek a vyrazit zpátky do Olomouce.

Nevím, jestli už to někdo někde napsal, ale naše středisko je fakt super. Víc takových akcí.